

Op woensdag 14 april 1993
overleed plots in ons huis van Sint-Denijs-Westrem
onze medebroeder

Steven VELLE

salesiaan van Don Bosco

Steven VELLE

- Geboren te Gent op 19 maart 1964
 - College Don Bosco Zwijnaarde vanaf 1977
 - Noviciaat Oud-Heverlee 12.9.82
 - Eerste professie 11.9.83
 - Eeuwige professie Oud-Heverlee 19.11.88
 - Priester gewijd te Oud-Heverlee 6.4.91
 - 1983-84 Heverlee Don Bosco (Filosofie CKS)
 - 1984-86 Heverlee Don Bosco (Kand. Filosofie (KULeuven))
 - 1986-87 Vremde (Stage)
 - 1987-91 Oud-Heverlee (Theologie KULeuven)
 - 1991-92 Heverlee Don Bosco Peda (Lic. Filosofie KULeuven)
 - 1992-93 Sint-Denijs-Westrem (Internaat - Leraar en Pastoraal Zwijnaarde)
- † 14.4.1993 Sint-Denijs-Westrem

Afscheidsworden tijdens de Uitvaart van Steven

Nadat hij nauwelijks enkele maanden met veel enthousiasme en met al de energie die hij bezat, zijn salesiaanse zending ten volle had opgenomen, is Steven van ons allen onverwacht heengegaan. Onze verslagenheid is groot en ons hart doet pijn. We voelen de machteloosheid van onze menselijke woorden en zijn onbekwaam om het 'waarom' te beantwoorden.

Wellicht is het daarom gepast het levensboek van Steven zelf ter hand te nemen, het te doorbladeren en af en toe halt te houden bij enkele pagina's die hem bijzonder dierbaar waren, om te vernemen waarvoor hij wilde leven en waarom hij zich als priester en als salesiaan wilde wewenken aan jongeren en aan gewone mensen.

Ik doe het met veel eerbied, met grote dankbaarheid en met tedere schroom omdat het ons toegang verleent tot het unieke en het intieme van Steven. En ook omdat we doorheen zijn levensverhaal, en daar ben ik zeker van, God op het spoor kunnen komen, die wij nu allen tastend zoeken.

Steven had reeds vrij vroeg het besef en de overtuiging dat God hem riep ten dienste van de jongeren in het spoor van Don Bosco. Op 18-jarige leeftijd doet hij, op het einde van zijn secundaire studies aan het Don Bosco College te Zwijnaarde, zijn aanvraag om opgenomen te worden in het noviciaat. In een merkwaardige aanvraag vertelt hij hoe dankbaar hij vader en moeder is voor wat ze voor hem betekend hebben, hoe hij doorheen de vele leerkrachten en het getuigenis van salesianen, en ook doorheen de vele pastorale activiteiten waaraan hij deelnam, geholpen werd om, zoals hij het noemt, 'die typische salesiaanse spiritualiteit te leren smaken'.

Op 15 mei 1982 schrijft hij:

'Doorheen alle twijfels roept God me op. Hij zal me brengen waar het nodig is. Met al mijn mogelijkheden én zwakheden voel ik me geroepen. Ik mag meewerken aan Zijn Rijk. Hij kent ons. Hij houdt van ons. Ook mijn voornaam staat in Zijn handpalm gegrift.

Het is opvallend dat de Bijbel altijd in twee richtingen naar ons toekomt. Jezus die ons tegemoet komt en ons redt, én Jezus die ons vraagt om evenzo mensen te redden en te helpen. Zo zullen ook de jongeren

voor mij nu eens doven en lammen, en dan weer kleine profeten zijn. Verwaarloosde jeugd, opstandige jongeren en zoekende mensen zijn een uitnodiging voor ons.

Voor mij is de Heer de veertienjarige die schreit om het verloren geluk. Ik zou die roep willen beantwoorden. Een heel leven lang'.

Dit ideaal kan Steven voor de eerste maal ten volle beleven in ons jongstenhuis te Vremde na zijn studies van filosofie, en ook op de speelpleinen te Diest, Genk en Halle. En stilaan ook tijdens de cursussen van onze kaderschool.

Tegelijkertijd groeit doorheen dit alles de bevestiging van zijn roeping en verdiept zich ook een stevig Godsbesef. Bij het belangrijk moment van zijn eeuwige geloften schrijft hij op 12 oktober 1988:

'Roeping zie ik niet als een eigenmachtig project, al hoop ik al mijn menselijke mogelijkheden te investeren en in te schakelen in de Droom van God met ons, in een gemeenschappelijk gedragen salesiaans project. Ik hoop dat God me helemaal neemt: tot in de diepste wortels van mijn bestaan: mijn geest, mijn wil, mijn verlangens, mijn lichaam, mijn affectiviteit, mijn diepste gedachte. Ik wil proberen steeds meer op Hem te gelijken, de kracht van Zijn leven gewaar worden, écht evangelisch te denken en te handelen, me steeds méér te richten naar de andere dan naar mezelf. Ik word in gemeenschap gezonden naar jongeren. Daarvoor hoop ik steeds meer Don Bosco lief te hebben en te verinnerlijken, steeds meer te groeien in salesianiteit'.

Zijn beginideaal en zijn concrete ervaring kregen een flinke ondersteuning door zijn schitterende studies van theologie en filosofie aan de KULeuven. Ze brachten hem een diep en scherp inzicht van de huidige cultuur en de leefwereld van mensen en jongeren. Hij wilde weten in welke wereld jonge mensen van vandaag leven. Hij wist dat dit niet kon zonder studie en reflectie. Op die manier nam hij ter harte wat Don Bosco aan zijn salesianen zegde: Ken de tekenen van uw tijd. Leef niet in een ivoren religieuze toren.

Dit bracht zijn geloof en zijn roeping niet aan het wankelen, integendeel. Het deed hem uiteindelijk heel hoopvol en positief staan tegenover de wereld van de jongeren en liet hem de unieke waarde van zijn gelovig- en priester- zijn uitzuiveren en nog meer waarderen. Hij vatte dit prachtig samen in zijn aanvraag tot de priesterwijding op 17 januari 1991:

'Kunnen, hebben en willen, daar komt het in onze wereld op aan. Ik kan dit niet zonder meer verwerpen; het is van deze tijd, het leeft in mij

en in de wereld. Maar het is mij duidelijk geworden dat je, als je dat alles absoluut stelt, opgeslorpt raakt in een zelfgenoegzaam ik-met-mijn-talenten, mijn verlangens, mijn projectjes, jezelf voortslepend in een dor, smaakloos en maakbaar leven... Maar gelukkig komt binnen deze mentaliteit Iemand ons tegemoet. En vaak precies dààr en op een ogenblik waar we het niet verwachten. In het kleine, het ongeziene, het marginale, in persoonlijke kleinheid, in een stervende, in een steeds onverwachte ontmoeting.

Pas achteraf besef je min of meer dat het God was die je bij de kraag vatte, die je voortstuwde en opvorderde. Maar deze ervaring is niet evident; je hebt er geen macht over; het is geen puur natuurlijk gegeven. En toch moet dit alles mijn leven meer en meer kleuren: soms is het een moeizaam zoeken naar alles wat ik doe of meemaak; in Zijn Liefde gaan staan, bidden, je durven overgeven aan Hem die ons stevig tegen Zich aan wil drukken, die ons als Herder leidt'.

En dan, als een krachtig en nooit te vergeten testament geeft Steven ons de invulling van zijn salesiaan- en priester-zijn.

'1. Dit alles wil ik ter sprake brengen, bevorderen, kansen geven, ervan getuigen, verkondigen, in een gemeenschap waarin ik leef of waartoe ik gezonden ben.

2. Van deze liefdeservaring wil ik transparant zijn voor andere mensen. Alles wil ik in het werk stellen om onder de mensen gemeenschap te stichten waar Gods visioen kan oplichten. Deze gemeenschap wil ik ook gelovig begeleiden. Ik wil een levende heenwijzing zijn van God in deze wereld.

3. Dit geloof wil ik ook vieren en sacramenteel tegenwoordig stellen. Ik wil blijven zoeken naar beelden, liederen, dansen, tekens, verhalen, waardoor mensen Gods inwoning in deze wereld en bij henzelf kunnen herbeleven.

4. Tot dit alles wil ik mij laten zenden, in de overtuiging dat in de menselijke vraag van de Kerk en van mijn Oversten én in de concrete nood van jongeren Gods oproep in het spel is.

Maar bovenal wil ik dit levensproject meer en meer voeden vanuit een persoonlijk doorleefd geloof, ook vanuit de overtuiging dat deze roeping gratis geschonken is, en niet door enige verdienste te verantwoorden is. Ik wil groeien in overgave'.

Bij deze woorden wens ik het boek niet te sluiten; ik wil het piëteitsvol open laten liggen, als levend woord in ons midden.

Steven, je hebt ons wellicht méér dan je kon vermoeden de weg gewezen. Dit alles was pas tot volle rijpheid gekomen.

In een sterke inzet in onze studentenpeda te Heverlee, vorig jaar. En dit jaar in je gemeenschap van Don Bosco Gent, waar je gelukkig was, in Don Bosco Zwijnaarde als godsdienstleraar en pastoraal animator, in het internaat te Sint-Denijs-Westrem, waar je intens met de jongeren samenleefde. Doorheen je niet geringe opdracht als hoofd-redacteur van Salesiaans Nieuws, in je Jong-Citeauxgroep van de kliniek Maria Middelaars en in je enthousiasme voor de Taizé-beweging:

Je schreef me op Pasen: 'Met 47 waren we, een echt gemotiveerde groep in het enige Taizé, tijdens de erg aangrijpende Goede Week. Jongeren-op-weg-naar-God. Bert, Zalig Pasen!'

Steven, je verblijf onder ons is kort geweest, maar krachtig, bezielend en 'ten volle'.

Het doet ons pijn om van je afscheid te nemen.

Maar misschien mag ik, nu we naar je geluisterd hebben, het volgende zeggen, en dit in naam van je goede ouders en familie, in naam van je dierbare medebroeders en Congregatie, in naam van je vele vrienden: Nu de menselijke banden verbroken zijn, blijft de verbondenheid tussen ons levend, jij met ons en wij met jou, over de dood heen, verbonden ook met een God die je nu voor altijd vasthoudt en liefheeft en die je krachtig en trouw hebt gediend. En wellicht is het mooiste wat je ons nu nalaat, je spiritualiteit en mystiek, te vinden in het gebed dat je voegde bij je aanvraag tot de eeuwige geloften:

*Ik smEEK, Heer, eerder om wijsheid dan om wetenschap,
eerder om goedheid dan om wilskracht,
eerder om genade dan om diplomatie.
Ik verkies vriendschap boven gezag,
eenvoud boven rijkdom,
kleine daden boven schitterende woorden.
Onder mijn broeders waag ik het niet
onderscheid te maken tussen goeden en slechten,
goedbedeelden en armzaligen, sympathieken en lastigen.
Een zekere voorkeur staat Gij me toe:
voor de armen en misprezenen, voor de jeugd,
voor de zovele jongeren die geen vader hebben.
Leid me, Heer, naar de voorkeur die ik nog niet bezit:
naar de interesse voor mijn evenmens en niet voor mezelf,
naar de geest en niet naar de letter,*

*naar uw heerlijkheid en niet naar mijn eigen volmaaktheid.
Heer Jezus, schenk mij Uw verlangen om te dienen
en niet om te schitteren.
Neem me helemaal naar lichaam en ziel,
en maak mijn hart gelijkvormig aan het Uwe.*

Steven, rondom je heb je een vlam aangestoken;
het was geen beginnend vuur meer; de vlam gaf reeds volle warmte. We
zullen het vuur niet doven.

Het was een vuur van een echt doorleefd religieus en priester,
een vuur van oprechte liefde tot Don Bosco en de Congregatie.

Over de dood heen blijven we met je verbonden,
niet enkel als een dankbare herinnering,
maar met het vaste geloof dat jij nu met ons bezig bent.

En we willen tot u bidden:

Draag ons nu, je goede ouders en familie, je dierbare medebroeders, je
Congregatie en je vele vrienden.

Schenk ons je dynamisme, je geloof in jongeren en hun unieke waarde.

In dit geloof vertrouwen we je toe aan Moeder Maria,
Onze-Lieve-Vrouw, die haar kinderen nooit in de steek laat,
en aan Gods nooit ophoudende Barmhartigheid en Liefde.

*B. Van Hecke, Provinciaal
Sint-Denijs-Westrem, 20 april 1993*

